

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Expenduntur exempla Appellationum, quæ circa causas Africanorum
Episcoporum proferri solent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

ra sua irritorum improbationem, jurisdictionis ac Processus Judicarij substantialium in prioribus iudicijs, integris etiam Synodis, defectuum declaratoriam?

43. Excipit equidem Elliesius, ex Gelasij Epist. ad Faustum sententiam non solum Præsuli Apostolico, sed cuiuscumque Pontifici liceretalem facere improbationem iudicij, contra Canones facti, ipsaque adeo naturam suam irriti declaratoriam.

44. At hoc discriminis est inter Apostolicum, alterumve Præsulem, quod hic intra suam solummodò sphaeram in ordine ad iudices sibi subordinatos, ille verò contra Episcoporum etiam Synodos, suam adeo Apostolicam auctoritatem de iure subiectos tale quid facere possit. Cum igitur in causa S. Chrysostomi status ita se habuerit, quemadmodum superius fuerat representatus, prorsus evincitur inde, Romani Pontificis super Synodis (formaliter saltem non Oecumenicis) quibuscumque supereminetia, ut proinde recursus ad illum præfacto modo facti, & hinc iudiciorum antea factorum, quæ cum sacris Canonibus pugnantium, & naturam ipsam irritorum declaratoria improbatio, in Papa præferant clarum superioris iudicariæ auctoritatis, appellationumque adeo admittendarum juris argumentum.

S. III.

Expenduntur exempla Appellationum, quæ circa causas Africanorum Episcoporum proferri solent.

45. Primum ad præfens institutum producitur causa Cælestij Pelagiani, qui in Synodo Carthaginensi anno 412, damnatus, ab Africanorum sententiam appellavit ad Innocentium Romanum Pontificem. Quæ appellatione minime obstante, nec expectato Innocentij, ad quem fuit appellatum, iudicio, ait Elliesius præf. pag. 172. Africanos iterum damnasse Cælestium: quod argumento esse, Innocentium non admisisse appellationem Cælestij, cum ceteroquæ posterius Africanorum iudicium haud comprobasset, sed aut ipse de Cælestio sententiam tulisset, aut iudices in Provincia dedisset.

46. Verum & hoc superioris in iudice ad quem auctoritatis argumentum est, si appellatione ad se interposita, vel hanc non acceptet, vel sententiam à priorè iudice latam comprobet, permittendo etiam iudici à quo facultatè, ut sententiam à se prius latam recenseat, & confirmet. Mortuo equidem Innocentio, ad ejus successorem recurrebat Cælestius, novum (uti Elliesius fatetur) ab eo petens examen, suamque prætexendo innocentiam, non parum faventem obtinuit Epistolam, quæ citabantur Africanis ad ipsum accusandum: quibus non comparantibus, graviter exposulaverat Zosimus, ut propterea Episcopi Africanis in unum convenientes, Cælestij & Pelagij errores anno 417, damnaverint, & apud Zosimum conquesti fuerint, nimiam ab ipso esse fidem Cælestio adhibitam, mis-

sis ad eandem causæ actis, seu gestis cum Cælestio. Unde Pontifex ille æquior factus, postquam Sedis Apostolicæ commendaverat auctoritatem, negabat, se in omnibus Cælestio fidem accommodasse, contestando prætereà, se nihil definitivè, aut sine maturo examine definiturum esse.

47. Quibus proinde, juxta ipsius etiam Elliesij relationem, ita se habentibus, an non hinc apparet prævalidum iuris ad Sedem Apostolicam appellandi argumentum? Maximè cum iudicij ab Africanis Episcopis lati examine per Cælestium petito, illi fuerint per Zosimum citati, & licet non comparuerint intra terminum præfixum, quod scilicet Synodus, quæ Cælestium damnaverat, tam citò haud potuisset denuò convenire ad causæ statum communi voto Pontifici Papæ referendum: nihilominus quia hæc ipsa Synodus, præhabito communi consilio, causæ acta, & cum Cælestio gesta miserat ad Zosimum, manifestè hinc evincitur; ab illius Provincia Episcopis agnitam fuisse Romani Pontificis in causis, per appellationem ad se delatis auctoritatem iudicariam, quam ipsemet quoque Zosimus claris verbis contestabatur, quædo Apostolicæ Sedis auctoritatem suo rescripto commendans, asseruit, se nihil definitivè, aut sine maturo examine definiturum esse. Quomodo enim hoc dicere ipsi licuisset, nisi ex actis ad se transmissimèliùs informatus (ipsomet iterum Elliesio fatente) causæ illius definitivæ potestatem in se agnovisset? Imò quia hic Pontifex ad iudicium postea vocavit Cælestium, atque hunc adesse renuentem, ex urbe profugum prædamnavit, an non iudicariæ suæ auctoritatis evidens tunc specimen dedit?

48. Secundò. In ijs quidem, quæ deinceps quoad appellationis iura inter Romanos Pontifices ac Africanos Episcopos agitabantur, ipsimet etiam nostrorum temporum Neoterici, ansam præripiunt, asseverandi, Concilium Carthaginense anno 419. celebratum appellationes transmarinas ad Sedem Romanam explosisse.

49. Verum appellationes Episcoporum à Concilio Provinciali ad Sedem Romanam fuisse illo etiam tempore ab Ecclesia Africana ratas habitas, constat ex sancto Augustino Epist. 162. & 261. in quorum priori dicitur, jus fuisse Carthaginensi Episcopo ad Romanam Ecclesiam, in qua semper vigerit apostolica Cathedræ principatus, provocare, causamque suam ibi dicere. In posteriori autem recensentur aliquot exempla appellationum ab Episcopis Africanis ad Sedem Romanam interpositarum, & ab hac sancta Sede judicante, vel iudicia primæ instantiæ (uti Augustinus citatus loquitur) firmante terminatarum. In qua porro epistola hic sanctus Ecclésiæ Doctor apertis verbis defert appellationis causæ ad Sedem Romanam interpositæ.

50. Tertio. His prælibatis, agendum nobis est cum Elliesio præf. Dissert. 2. pag. 174. multis recensente Apiarij Presbyteri à sui Siccenis Episcopi iudicio contra se lato recursum habentis ad Zosimum Romanum Pontificem.

ritas
tra
tica
VI

Ex quo recurſu magna Africanorum, arbitrantium, Papam in recipiendo Apiario, antiquos violâſſe Canones, eſt facta commotio, ſuitque propterea aggregata magna eorundem Episcoporum Synodus, in qua Apiarius non quidem Eccleſiæ Siccenſi reſtituebatur, honor tamen preſbyterij eidem fuit ſervatus, gravi hinc inter Africanos & Romanum Pontificem exortâ controversiâ circa Episcoporum appellationes, & formam iudicandi Clericos, pro cuius controverſiâ deciſione Pontificij Legati ad Synodum illam deſtinati *Septimum* Canonem Sardicenſem ſub nomine Nicæni Concilij allegabant, ubi verò iſte Canon neque in ſuis, neque in alijs ab Alexandrino & Conſtantinopolitano Antiftite ad ſuam inſtantiam tranſmiſſis dictæ Synodi Nicæne exemplaribus fuiſſet repertus, in malam partem ab Africanis Episcopis accepta fuit ea Pontificiorum Legatorum allegatio.

51. Verum Sardicenſe trecentorū ſeptuaginta ſex ex triginta ſex Provincijs univerſi orbis Chriſtiani Episcoporum Conciliū, æquè ac Niſcanum fuiſſe Oecumenicum ac legitimum, conſtat ex ſancto Athanaſio in princ. *Apol. 2.* Auguſtino *Epiſt. 162.* Sulpitio *lib. 2. ſacræ hiſt. Socrate lib. 2. cap. 16. hiſt. Eccleſ. ac ex ætis Concilij præſertim in fine: nec adeo aliquis authoritatis majoris fucus fieri potuiſſet, etiam ſi Canon à Sardicenſi Concilio editus ſub nomine Nicæni Concilij eſſet allegatus. Et verò Concilium Sardicenſe nullibi ponitur ſeparatim à Concilio Nicæno, ſed poſt illud ſecundo loco ſtatim numeratur Conſtantinopolitanum. Quæ igitur huius eſt ratio? niſi quia Sardicenſis Synodus cum Nicæna cenſetur una & eadem, partim quòd utriusque interfuert iſdem ferè Patres, nihilque aliud in Sardicenſi Concilio conſtituerint, quàm quòd Nicænam Synodum confirmârint, ejuſque Canones duntaxat explicârint; partim quòd Canones utriusque Concilij, Sardicenſis nimirum ac Nicæni in Romanâ Bibliothecâ, & in quodam exemplari Concilij Nicæni, quod Dionyſius ante mille annos è Græco convertit, quodque etiamnum adhuc Atribatini Monafterio ſancti Vedæſti extat, ita conjuncti habeantur, quaſi unius Concilij Canones eſſent, *ex tom. 1. Concilior. edit. Colon. pag. 446.**

52. His taliter conſtitutis, pro quarto Synodus Africanorum Episcoporum Sardicenſis Concilij Canonibus circa Episcoporum & Clericorum iudicia diſponentibus merito detuliffet non illo duntaxat intermedio tempore quo ex Alexandrino & Conſtantinopolitano Antiftitibus exquirebantur Concilij Nicæni exemplaria, ſed licet iſthæc non complectebantur *ſeptimum*, ac reliquos in Sardicenſi Concilio poſtmodum ſancitos Canones, iſti nihilominus, ceu ab Oecumenica Synodo compare Concilio editi, fuiſſent recipiendi à Patribus Africanis, quos tamen è contrario, ait Ellicſius, peremptorio ſtatuiſſe decreto, non eſſe tolerandas Episcoporum ad Romanum Pontificem appellationes, nec Clericorum improba re-

fugia probanda eſſe; talibus in hanc ſententiam litteris ſub Aurelij, aliorumque Concilio Carthaginenſi antehac præſentium nomine ad Cæleſtinum Papam reſcriptis: quòd ſcilicet impendiò deprecarentur, ne ad Romanam Sedem ex Africâ venientes facilius admittantur, nec ab Africanis excommunicati, à Papa excipiantur in communionem: cum hoc etiam Nicæno Concilio deſinitum facile adverti queat; quamvis enim de inferioribus Clericis, vel laicis videatur ibi præcaveti, quantò magis hoc de Episcopis voluiſſe obſervari, ne in ſua Provincia à communionem ſuſpenſi, vel præproperè, vel indebitè videantur à Pontifice communioni reſtitui Subdebat ibidem deprecando eundem Cæleſtinum, ut Preſbyterorum quoſque, & ſequentium Clericorum improba refugia repellat, quia & nullâ Patrum deſinitione hoc Eccleſia derogatum eſt Africanæ, & Decreta Nicæna, ſive inferioris, ſive ſuperioris gradus Clericos, ſive ipſos Episcopos, Metropolitanis apertiffimè commiſerunt, prudentiffimè enim, juſtiſſimèque viderunt, quæcunque negotia in ſuis locis, ubi orta ſunt, ſimenda, nec unicuique Provincia gratiam ſancti Spiritus deſuturam, quâ æquitas à Chriſti Sacerdotibus & prudenter videatur, & conſtantiffimè teneatur: maxime quia unumque conſeſſum eſt, ſi iudicio offenſus fuerit Cognatum, ad Concilia ſuæ Provincia, vel etiam Vniverſale provocare.

Hæc igitur ſunt, in quibus præallegatus Docteur Pariſienſis tantoperè gloriatur, ac ſi Cæleſtinus videns, Afros Episcopos juſ ſuam tam conſtanter tueri, à propoſito deterius eſſet, utpote qui non amplius fuerit conatus Apiarium reſtituere; nec Legatos in Africam miſerit, nec appellationes Episcoporum ſuſceperit, nec Clericos Afros ad ſe conſugientes, reſtitui curaverit, nec tamen propterea ab illorum communionem diſceſſerit, ſed ſe ab iſtâ victum eſſe, haud ægrè paſſus fuerit.

Verum mi Ellicſi, quid ſibi vult, quòd Africani Episcopi ſint ſolummodo deprecato Cæleſtinum, ne facilius (non abſolute ac omnimodè) admittat *Transmarinorum ad Sedem ſuam recurſus*? Num hi ipſi fortalliſ Antiftites in quinto Nicæni Concilij Canone animadvertent, dum in hoc extat ſtatutum, ne, qui abſciantur, ſeu excommunicantur, ab alijs recipiantur; per vocem ab alijs (ſimilium ſcilicet repetitivam) illo Decreto Nicæno non imponi legem ſupereminentiore Apoſtolice Sedis authoritati, ſed ſuppari duntaxat poteſtati, ita ut Episcopo nefas ſit, ab altero Episcopo, & à fortiore, à Synodo Provincia- li excommunicatum recipere? veluti aperte ſonat ſexti quoque Nicæni Canonis littera.

Quid tuſus ſibi quid vult, quòd in eodem Aurelij Pulchri, aliorumque fortalliſ Africanorum Episcoporum epiſtola expreſſè dicatur, Concilij Nicæni Decreto videri e- quidem de Clericis Episcopo inferioribus, vel Laicis præcavere, voluiſſe tamen hoc de Episcopis eatenus obſervari, ne in ſua Provincia ſuſpenſi, præproperè ac indebitè reſtituantur communioni? Quia porro ipſiſſimis verbis iſti Africani Episcopi expreſſè fatentur & licet-ram

ram præducti Nicæni Canonis non completi Episcopos, sed Clericos hinc inferiores, attamen Decretum istud ex eisdem Synodi mente extendendum esse etiam ad Episcopos, ne si isti in sua Provincia fuerint à communioni suspensi, præpropere vel indebitè per Romanum Pontificem communioni restituantur, nonquid dicendum est, per hujusmodi restrictivas voculas, non tam recursus ad Romanum Pontificem interdicti, quàm Concilij Nicæni insinuationem exprimi, ne sub illis recursibus per præpropere & indebitum iudicium fiat transgressio limitum, ipso etiam naturæ iure requisitorum ad iudicarij processûs substantiam?

56. Dum præterea in præactis Africanorum Præsulum litteris supplicatur Romano Pontifici, ut repellat Presbyterorum ac subsecquentium Clericorum improba refugia, tum quod nullâ Patrum definitione hoc derogatum sit Ecclesiæ Africanæ, tum quod Nicæna Decreta, si-ve inferioris, si-ve superioris gradûs Clericos, si-ve ipsos Episcopos apertè commiserint Metropolitanis.

57. Num quia iuxta apertam Africanorum confessionem, VI. Concilij Nicæni interdicta refugia non nisi Presbyteros ac subsecquentes Clericos complectuntur, fas erat, ejusmodi interdictum ad ipsos etiam Episcopos extendere? Quo etiam posito, minimè tamen concessio, dum secunda Generalis Synodus Can. 2. omnem rerum Ecclesiasticarum administrationem Synodo Provincie juxta Concilij Nicæni Decretum, asserit commissum, num dicere fas est, hanc Synodo Provincie commissam administrationem privatè ad sublimiorem etiam auctoritatem demandari, ut ne ad Oecumenicum quidem Concilium superesse possit recursus? Quod uti negabit Ellicius, ita fateri debet, ex tali Canonè non intelligi exclusum Apostolicæ auctoritatis sublimius iudicium.

58. Ethinc dum in ipsdem Africanorum litteris subditur, Decreta Nicæna ipsos etiam Episcopos apertissimè committere Metropolitanis, num dicere fas est, hanc commisionem ad sublimiorem potestatis quæcunque tribunalia recursus per ipsam etiam rei naturam gravatis concessos interdicerè? Quantumvis enim iustissimè ac prudentissimè sit provilum, ut quæcunque negotia in suis locis, ubi orta sunt, finiantur, ipsissimè tamen illæ Africanæ litteræ disertis verbis asserunt, unicuique concessum esse, si iudicio Cognitorum fuerit offensus, posse ad Concilia suæ Provincie, vel etiam Universale provocare. Quid ni ergo sit æquè concessum, ad Apostolicæ Sedis auctoritatem Concilio Provinciali superiorem, & Synodo universali haud inferiorem provocare? Sicuti enim Concilium Universale non in eo statim loco, ubi negotium cœpit, celebrari potest, sic perinde, ac in causâ Cælestij faciebat Africanæ Provincie Synodus, ad Romanum Pontificem mitti poterant acta, per quæ integer causæ status valeat dijudicari. Nullum ergo illis Africanorum Episcoporum litteris solidioris rationis argumentum adduci potest, per quod Episcoporum ad Romanam Sedem appellationes expugnentur.

Sed pro sexto pergir Ellicius, Africanos Episcopos rogasse Pontificem, ne fumosum sæculi typum in Ecclesiam inducat, mittendo executores Clericos.

60. At quis sit iste mundi fumosus typus, constat ex S. Augustini Epist. 161. Nempe cum Antonius Fussatensis Episcopus ab Episcopis Africanis ad Romanum Pontificem appellasset, causam quæ suam ibi egisset, rumor sparsus fuerat, de ipso per publicam militaris manûs à Pontifice submittendæ potestatem restituendo. Quam proinde militarem manum ceu fumosum (ut Concilium Carthaginense ad Cælestinum Papam scripsit) si-ve tanquam violentum (ut Augustinus citatus scribebat) inter fratres dominatum deprecabantur Episcopi Africani. At ex hoc ipso clarè constat, jus appellationis ad Romanam Sedem non fuisse vocatum in dubium, sed de executionis modo (quem rumor publicus prædicebat) habitum fuisse recursum ad illius Sedis Pontificem.

61. Ad præsens intentum nostrum ulterius firmandum, pro septimo faciunt antiquissima appellationum ad Romanum Pontificem exempla, quorum in præcitata Divi Augustini Epistola sit rememoratio. Existunt (inquit hic sanctæ Ecclesiæ Doctor) exempla, ipsâ Sede Apostolica iudicante, vel aliorum exempla firmante, quosdam pro culpis quibusdam nec Episcopali spoliatis honore, nec relictos omnimodis impunitos, quæ ut à nostris temporibus remotissima non requiram, recentia memorabo. Clamet Priscus Provincia Casariensis, & clamet alius ejusdem Provincie Victor, & clamet tertius eiusdem Provincie Laurentius &c.

62. Sed hoc Divi Augustini tam disertum testimonium elidere nititur Ellicius præf. pag. 184. dicendo, hæc oratorio more, & ad captandam Cælestini gratiam, fuisse scripta, quam ob causam Augustinum minimè commemorare antiqua exempla, sed tantum recentia, quæ nihil sibi obliunt, cum eo contigerint tempore, quo fiebat conquisitio Græcorum exemplarium Nicæni Concilij, ad videndum, an Canon à Legatis Pontificijs allegatus, verè sancitus esset à dictâ Nicæna Synodo.

63. Verùm idem Ellicius meminisse hæc debuerat, quod pag. 178. scripserat, non diu, post illam conditionem, (quâ Africani promiserant, se appellationibus ad Romanam Sedem delaturos, usque dum ex Græciâ afferrentur Nicæni Concilij exemplaria) nempe eodem adhuc anno à Græcis Antistitibus fuisse in Africam transmissa illa exemplaria. Quomodo igitur dicere fas fuit, intra tam breve intervallum contigisse universa illa recentia appellationum à Divo Augustino ad suum de Fussatensi Episcopo iudicium firmandum recentia exempla? Quod verò de isthoc sanctæ Ecclesiæ Doctore dictum fuit, ac si oratorio tantum more, ad captandam Cælestini gratiam, locutus fuisset in rememorandis antiquis appellationum ad Sedem Romanam exemplis, videtur exceptio hæc proflus indigna Doctore Theologiæ Parisiensis Facultatis.